

Testing the Structural Model of Factors Affecting the Development of Women's Public Sports in Iraq

Intesar Hamad Esmail Al-Shammari¹, Elham Moshkelgosha^{2*}, Hossein Makki Mahmoud³, Mahboobeh Khodaparast⁴

1. PhD Student, Department of Sports Management, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran

2. Assistant Professor, Department of Physical Education, Mobarakeh Branch, Islamic Azad University, Mobarakeh, Isfahan, Iran

3. Faculty of Physical Education and Sport Sciences, University of Babel, Hilla, Iraq

4. Assistant Professor, Department of Sports Management, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran

ABSTRACT

Received: 17 Jan 2025

Accepted: 03 Mar 2025

Available Online: 09 Jun 2025

Keywords

Public Sports, Women, Health, Social Capital

The aim of this study is to test the structural model of factors affecting the development of women's public sports in Iraq. The research method is descriptive-correlational, conducted through a survey approach, and structural equation modeling was used to test the hypotheses. The statistical population included 384 women from Karbala province who regularly participated in public sports. The sample for this study was selected through complete accessibility sampling. To measure the factors affecting the development of women's public sports in Iraq, a researcher-made questionnaire designed based on interviews with experts was used. Data analysis was performed using structural equation modeling. The results indicated that causal conditions (decision-making institutions, distributive justice, technology, individual factors, interpersonal factors), strategies (creating formal preconditions for participation development, promoting a culture of participation, designing a participation system), intervening conditions (structural weaknesses, lack of financial resources, lack of human resources), and contextual conditions (social factors, cultural factors, economic factors, media orientation, laws and regulations) are related to the outcomes of the development of women's public sports in Iraq (social capital, development of women's public sports, and women's health development). The development of women's public sports in Iraq, which leads to social capital, the development of women's public sports, and the improvement of women's health, must be included in Iraq's sports and health planning with a systematic approach.

How to cite:

Hamad Esmail Al-Shammari, I., Moshkelgosha, E., Makki Mahmoud, H., & Khodaparast, M. (2025). Testing the Structural Model of Factors Affecting the Development of Women's Public Sports in Iraq. *Study and Innovation in Education and Development*, 5(3), 1-26.

* Corresponding Author:

Dr. Elham Moshkelgosha

E-mail: elham_moshkelgosha@yahoo.com

© 2025 the authors. Published by Institute for Knowledge, Development, and Research.

This is an open access article under the terms of the [CC BY-NC 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/) License.

EXTENDED ABSTRACT

INTRODUCTION

In contemporary society, with the evolving perspectives of people, there is an increasing desire for a happy, healthy, and long life. Studies have shown that physical activities can add up to 14 years to human life (1). Despite abundant evidence supporting the benefits of physical activity, high levels of physical inactivity are still reported globally (2). Public sports refer to regular sports activities aimed at physical and mental health. The mental and social health benefits facilitated through sports participation often outweigh those obtained through other leisure or recreational activities (3). These benefits are observed across various groups in society, including youth, adults, the elderly, men, and women (4).

Women constitute half of the population, and their health undeniably affects the well-being of families and society (5). Research indicates that regular physical activity in women of all ages plays a crucial role in disease prevention and maintaining physical and mental health (6-9). Nevertheless, physical inactivity has become a global epidemic with significant health, economic, environmental, and social consequences (10). Women are about 8% less active than men worldwide and have maintained lower levels of physical activity over past decades (11). A global study across 142 countries showed that even a slight increase in women's physical activity, without any change in men's activity, could achieve the World Health Organization's goal of reducing physical inactivity by 10% by 2025 (12). Addressing the gender gap and improving women's physical activity levels is essential, as societal expectations and cultural norms negatively impact women's participation in sports (13, 14).

Public or health-oriented sports, pursued across different communities for joy, vitality, and well-being, are characterized by widespread participation, inclusivity regardless of age (15), being group-oriented, voluntary, affordable, non-competitive, and enjoyable (16). Although various interpretations of public sports exist, the Ministry of Sports and Youth defines it as sports activities that enhance physical and mental well-being, foster social relationships, and are accessible to all (17).

The development of women's public sports is a vital dimension of promoting health, enhancing social participation, and achieving gender equality in modern societies. Recent cultural and social changes underscore the importance of sports for women as a key factor in boosting self-confidence, improving quality of life, and creating equal opportunities in social and economic spheres (18). Numerous studies have examined the development of

public sports to identify effective strategies, policies, and models. For example, Parsajoo et al. (2018) identified strategic indicators for attracting private sector participation in Iran's public sports development (19). Nazari and Shahouli Kouh Shouri (2022) explored the future of public sports education in Iran, proposing four development scenarios (20). Abedini and Talebi (2017) highlighted the positive impact of social networks on Iran's public sports development (21), while Moradi et al. (2011) designed a model for the role of mass media in public sports development (22). Vafae Moghadam et al. (2018) emphasized the importance of eliminating environmental barriers and increasing motivational factors (23).

A review of literature revealed that past studies often focused on specific aspects of public sports development, with limited attention to women's public sports development in Iraq. Despite the presence of various sports organizations in Iraq, women's participation remains unsatisfactory. Supporting sports should be a priority for the government, yet evidence suggests insufficient attention to sports funding. True mass participation in sports requires cross-sector collaboration, with senior managers playing a crucial role (24). Given the significance of the issue, this study aims to develop a structural model of factors influencing the development of women's public sports in Iraq.

METHODS AND MATERIALS

This applied research employed a descriptive-correlational survey method. The statistical population comprised 384 women from Karbala province who regularly participated in public sports, selected through accessibility sampling. Data were collected using a researcher-made questionnaire developed based on expert interviews. Data analysis was conducted using grounded theory (Strauss and Corbin approach) with open, axial, and selective coding. Open coding identified 85 concepts from interview data. Axial coding categorized these concepts into 20 subcategories and six main categories: causal conditions, contextual conditions, intervening conditions, strategies, outcomes, and the central phenomenon. The questionnaire included 85 items derived from these concepts. Validity was assessed through content validity, face validity, and factor analysis using Smart PLS software, with acceptable factor loadings and composite reliability. Data normality was confirmed using the Kolmogorov-Smirnov test, and structural equation modeling (PLS) was used for data analysis. Path coefficients, R^2 , Q^2 , and GOF indices indicated a strong model fit.

FINDINGS

The qualitative data analysis identified six main categories. Causal conditions included strategic thinking, decision-making institutions, distributive justice, technology, individual factors, and interpersonal factors. Contextual conditions comprised social, cultural, economic factors, media orientation, and legal regulations. Intervening conditions were structural weaknesses, lack of financial resources, and shortage of human resources. Strategies encompassed creating formal participation preconditions, promoting a participation culture, and designing a participation system. Outcomes included social capital, development of women's public sports, and women's health development.

Quantitative analysis showed that all path coefficients were significant at the 0.001 level. Causal conditions had a path coefficient of 0.731, contextual conditions 0.742, intervening conditions 0.753, and strategies 0.724, all significantly influencing the development of women's public sports in Iraq. Contextual conditions had the highest impact. The R^2 value for the outcome variable was 0.703, and Q^2 was 0.654, indicating strong predictive power. The GOF index was 0.712, reflecting a good model fit. The study concluded that causal, contextual, intervening conditions, and strategies strongly influence the development of women's public sports in Iraq.

DISCUSSION AND CONCLUSION

The findings highlighted that causal conditions such as strategic thinking are essential for developing women's public sports, emphasizing long-term planning and strategic approaches. Decision-making institutions play a critical role by providing infrastructure, allocating budgets, and formulating supportive policies. Distributive justice ensures fair access to sports resources for all women, addressing geographic and socio-economic disparities. Technology enhances access to sports through digital platforms and wearables, motivating women's participation.

Individual factors like self-confidence, health awareness, and intrinsic motivation significantly influence women's involvement in sports. Interpersonal factors, including family and peer support, foster a sense of belonging and commitment. Social factors like norms and values, cultural acceptance, economic stability, media orientation, and legal support also impact sports development. Structural weaknesses, financial constraints, and human resource shortages were identified as major intervening conditions, highlighting the need for improved infrastructure, funding, and trained personnel.

Strategies for promoting women's public sports include creating formal participation frameworks, raising public awareness, and establishing participation systems with financial backing and accessible platforms. The outcomes demonstrated that developing

women's public sports enhances social capital, improves women's health, and fosters social cohesion, reducing health costs and enhancing quality of life. This study underscores the need for systematic planning and investment in women's public sports in Iraq to achieve sustainable development and gender equality.

آزمون مدل ساختاری عوامل موثر بر توسعه ورزش همگانی زنان عراق

انتصار حمد اسماعیل الشمیری^۱، الهام مشکل گشا^{۲*}، حسین مکی محمود^۳، محبوبه خداپرست^۴

۱. دانشجوی دکتری، گروه مدیریت ورزشی، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران

۲. استادیار، گروه تربیت بدنی، واحد مبارکه، دانشگاه آزاد اسلامی، مبارکه، اصفهان، ایران

۳. دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه بابل، حله، عراق

۴. استادیار، گروه مدیریت ورزشی، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران

چکیده

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۱۰/۲۸

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۲/۱۳

تاریخ چاپ: ۱۴۰۴/۰۳/۲۰

واژگان کلیدی

ورزش همگانی، زنان،

سلامت، سرمایه اجتماعی

هدف از این مطالعه آزمون مدل ساختاری عوامل موثر بر توسعه ورزش همگانی زنان عراق است. روش تحقیق توصیفی - همبستگی که به روش پیمایشی انجام شده است و برای آزمون فرضیه‌ها از مدل سازی معادلات ساختاری استفاده شد. جامعه آماری شامل ۳۸۴ نفر از زنان استان کربلا بودند که به طور منظم در ورزش همگانی شرکت می‌کردند. نمونه این تحقیق به صورت تمام در دسترس انتخاب شدند. برای اندازه گیری عوامل موثر بر توسعه ورزش همگانی زنان عراق از پرسشنامه محقق ساخته که بر اساس مصاحبه با خبرگان طراحی شد استفاده گردید. تجزیه و تحلیل داده‌ها با روش مدل یابی معادلات ساختاری انجام گرفت. نتایج حاکی از آن بود که شرایط علی (نهادهای تصمیم گیرنده، عدالت توزیعی، تکنولوژی، عوامل فردی، عوامل بین فردی)، راهبردها (ایجاد پیش زمینه‌های رسمی توسعه مشارکت، ترویج فرهنگ مشارکت، طراحی نظام مشارکت)، شرایط مداخله‌گر (ضعف ساختاری، کمبود منابع مالی، کمبود منابع انسانی)، شرایط زمینه‌ای (عوامل اجتماعی، عوامل فرهنگی، عوامل اقتصادی، جهت گیری رسانه ای، قوانین و مقررات) با پیامدها توسعه ورزش همگانی زنان عراق (سرمایه اجتماعی، توسعه ورزش همگانی زنان، توسعه سلامت زنان)، در ارتباط است. توسعه ورزش همگانی زنان در عراق که منجر به سرمایه اجتماعی، توسعه ورزش همگانی زنان، توسعه سلامت زنان می‌شود بایستی با رویکردی سیستماتیک در برنامه ریزی ورزش و سلامت کشور عراق گنجانده شود.

شیوه ارجاع دهی:

حمد اسماعیل الشمیری، انتصار، مشکل گشا، الهام، مکی محمود، حسین، و خداپرست، محبوبه. (۱۴۰۴). آزمون مدل ساختاری عوامل موثر بر توسعه ورزش همگانی زنان عراق. پژوهش و نوآوری در تربیت و توسعه، ۵(۳)، ۱-۲۶.

نویسنده مسئول:

دکتر الهام مشکل گشا

پست الکترونیکی: elham_moshkelgosha@yahoo.com

© ۱۴۰۴ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است.

انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی CC BY-NC 4.0 صورت گرفته است.

در حال حاضر با تغییرات متنوعی که در نوع نگرش مردم به وجود آمده است بیشتر آن‌ها خواهان زندگی‌ای شاد، سالم و طولانی هستند. تحقیقات نشان داده فعالیت‌های حرکتی می‌تواند عمر انسان را حتی تا ۱۴ سال اضافه کند (1). با وجودی که شواهد فراوانی بر مفید بودن فعالیت بدنی صحنه می‌گذارند اما کماکان در کل دنیا گزارش‌ها نشان دهنده درصد بالای افراد غیر فعال است (2). منظور از ورزش همگانی، فعالیت‌های ورزشی منظم است که با هدف سلامت جسمی و روحی صورت می‌پذیرد. اغلب، مزایای سلامت روانی و اجتماعی که از طریق شرکت در ورزش تسهیل می‌شود، بیشتر از مزایایی است که از طریق شرکت در سایر اوقات فراغت یا فعالیت‌های تفریحی حاصل می‌شود (3). قابل توجه است که این مزایا در ورزش‌ها و گروه‌های مختلف جامعه (از جمله جوانان، بزرگسالان، سالمندان، مردان و زنان) مشاهده می‌شود (4).

زنان نصف جمعیت جامعه را تشکیل می‌دهند و بی‌تردید سلامت آن‌ها در سلامت خانواده و جامعه اثرگذار است (5). تحقیقات نشان داده است که فعالیت بدنی منظم زنان در تمام سنین در پیشگیری از بیماری‌ها و حفظ سلامت جسمی و روانی نقش دارد (6-9). با این حال، عدم فعالیت بدنی در حال حاضر یک بیماری همه گیر با پیامدهای بهداشتی، اقتصادی، زیست محیطی و اجتماعی گسترده است (10)؛ زنان تقریباً ۸ درصد کمتر از مردان در سراسر جهان فعال بودند و در دهه‌های گذشته در سطح پایین تری از فعالیت بدنی باقی مانده بودند (11). یک مطالعه جهانی در ۱۴۲ کشور نشان داد که بدون هیچ تغییری در فعالیت بدنی مردان، تنها افزایش جزئی در فعالیت بدنی زنان می‌تواند به هدف جهانی سازمان بهداشت جهانی برای کاهش ۱۰ درصدی عدم فعالیت بدنی تا سال ۲۰۲۵ دست یابد (12). بنابراین، نیاز به مقابله با شکاف جنسیتی و بهبود سطوح فعالیت بدنی زنان وجود دارد. علیرغم تحقیقاتی که نشان می‌دهد مردان از نظر بیولوژیکی فعال تر از زنان هستند فعالیت بدنی زنان نیز ممکن است تحت تأثیر منفی انتظارات اجتماعی و هنجارهای فرهنگی قرار گیرد (13, 14).

ورزش همگانی یا سلامت محور از انواع فعالیت‌های ورزشی منظم و تأثیرگذار است که با ایجاد نشاط، شادابی و سلامت در سطح جوامع مختلف پیگیری می‌شود. مشارکت گسترده و محدود نبودن به سن (15)، گروهی بودن، آزادانه و انتخابی بودن، کم‌هزینه بودن، کم‌اهمیت بودن رقابت و برد و باخت، جنسیت، نژاد، زمان و مکان (چو، ۲۰۱۷) و تفریحی، با نشاط و شاد بودن (16)، همگی توصیف‌کننده جنبه‌های مختلف ورزش همگانی می‌باشند. به هر حال تعابیر مختلفی از تعریف ورزش همگانی وجود دارد؛ ولی با استناد به تعاریف و مفاهیم استاندارد وزارت ورزش و جوانان، ورزش همگانی را می‌توان آن دسته از فعالیت‌های ورزشی اطلاق نمود که نشاط، سلامت بدنی و روانی را بهبود بخشد و می‌تواند روابط اجتماعی را شکل دهد و امکان شرکت برای همه افراد وجود داشته باشد (17).

¹. Cho

توسعه ورزش همگانی زنان یکی از مهم‌ترین ابعاد ارتقاء سلامت، افزایش مشارکت اجتماعی و تحقق برابری جنسیتی در جوامع معاصر است. با توجه به تغییرات فرهنگی و اجتماعی در دهه‌های اخیر، توجه به ورزش زنان به عنوان یک عامل کلیدی در تقویت اعتماد به نفس، بهبود کیفیت زندگی و ایجاد فرصت‌های برابر برای زنان در عرصه‌های مختلف اجتماعی و اقتصادی، بیش از پیش احساس می‌شود (18).

مطالعات زیادی، توسعه ورزش همگانی را با هدف شناسایی استراتژی‌های مناسب، سیاست‌گذاری و ارائه الگو در این زمینه، مورد بررسی قرار داده‌اند؛ در این ارتباط پارساجو و همکاران (۱۳۹۷) به شناسایی شاخص‌های راهبردی موثر بر جلب مشارکت بخش خصوصی در توسعه ورزش همگانی ایران پرداختند؛ آن‌ها راهبردهای اداری و رویه‌ای، راهبردهای حقوقی و قانونی، راهبردهای اطلاعاتی و دانشی، راهبردهای عملیاتی و اجرایی، راهبردهای مالی، راهبردهای حمایتی و پشتیبانی، راهبردهای مدیریتی و برنامه‌ریزی، راهبردهای نظارتی و کنترلی، راهبردهای اقتصادی و راهبردهای سازماندهی و هماهنگی را ارائه نمودند و اذعان داشتند که این راهبردها می‌تواند مسئولین ورزش ایران را در جهت جلب مشارکت بخش خصوصی در توسعه ورزش همگانی یاری نماید (19)؛ نظری و شهبولی کوه شوری (۲۰۲۲) به کشف آینده‌های پیش‌روی آموزش ورزش همگانی ایران و تدوین سناریوهای توسعه آن برای ۲۰ سال آینده پرداختند؛ آن‌ها با معرفی دو عدم-قطعیت کلیدی "ایجاد حس تقاضا به ورزش مبتنی بر فن‌آوری‌های نوین" و "بهبودسازی جسمی با نهادهای سازشی ورزش"، چهار سناریو مربوط به توسعه آموزش ورزش سلامت محور ایران، ارائه نمودند (20)؛ همچنین عابدینی و طالبی (۱۳۹۶) معتقدند که شبکه‌های اجتماعی بر توسعه ورزش همگانی ایران تأثیر مثبت و معناداری دارد؛ در ارتباط با تأثیر رسانه‌ها در توسعه ورزش همگانی (21)، مرادی و همکاران (۱۳۹۰) به طراحی الگوی نقش رسانه‌های جمعی در توسعه ورزش همگانی پرداختند؛ آن‌ها شاخص‌های ۵ گانه موانع توسعه، عوامل تسهیل‌کننده، عوامل توسعه‌دهنده، راهبردهای توسعه و پیامدهای حاصل از توسعه ورزش همگانی با توجه به نقش رسانه‌ها را ارائه نمودند (22)؛ در پژوهش دیگری در ارتباط با ارائه الگو در ورزش همگانی ایران، وفایی مقدم و همکاران (۲۰۱۸) عنوان نمودند که بسیاری از عوامل توسعه به خود افراد مربوط نمی‌شوند؛ بلکه با تسهیل در عوامل سوق‌دهنده محیطی و برطرف کردن موانع موجود، افراد با خیال آسوده ورزش همگانی را از بین فعالیت‌های اوقات فراغت انتخاب خواهند کرد؛ گرچه تغییر در مفاهیم ورزش همگانی و افزایش انگیزاننده‌ها از عوامل مهمی هستند که باید به وجود آیند (23).

مطالعه ادبیات مربوط به توسعه ورزش همگانی، نشان داد که پژوهش‌های گذشته معطوف به بررسی موردی و گاه‌یک جنبه خاص از توسعه بوده است و تاکنون توسعه ورزش همگانی زنان در عراق پرداخته نشده است. در عراق علیرغم وجود سازمان‌ها و بخش‌های متعدد ورزشی که هرکدام خود را به‌نوعی در قبال ورزش همگانی مسئول می‌دانند، متأسفانه تعداد زنان شرکت‌کننده در ورزش همگانی نسبت به سایر کشورها وضعیت چندان مطلوبی ندارد. حمایت از ورزش باید از اولویت‌های اصلی در دستگاه دولت باشد، اما شواهد حاکی از آن است که دولت نسبت به بودجه ورزش و فعالیت‌های موجود در این حوزه اهمیتی نداشته است. واقعیت این است که تا همگانی شدن حقیقی ورزش در عراق فاصله زیادی وجود دارد. ورزش همگانی یک فعالیت فرابخشی است و نباید این مقوله را

در دولت و دستگاه‌های دولتی محدود کرد. ورزش همگانی باید در تمامی دستگاه‌ها و جریانات اجتماعی به‌منزله یک الزام مطرح باشد و پیش از کارکنان، مدیران ارشد سازمان بایستی این امر را درک کنند. اگر ورزش همگانی به‌عنوان یک الزام می‌بایست عملیاتی شود، بخش اصلی اجرای این هدف با همکاری و همیاری مدیران ارشد تحقق پیدا می‌کند (24). علیرغم تلاش‌های بهداشت عمومی برای ارتقاء فعالیت بدنی منظم، سطح پایینی از این فعالیت‌ها در بزرگسالان در بسیاری از کشورها گزارش شده است. ورزش و امکانات تفریحی که در آن ساکنان با دسترسی مناسب و آسان می‌توانند در طیف وسیعی از فعالیت‌های بدنی شرکت کنند می‌تواند یک منبع مهم جامعه برای ارتقاء فعالیت بدنی باشد. با توجه به اهمیت موضوع، محقق در این پژوهش درصدد است که به تدوین الگوی مطلوب ورزش همگانی زنان عراق بپردازد؛ بنابراین سؤال اصلی پژوهش حاضر این است که مدل ساختاری عوامل موثر بر توسعه ورزش همگانی زنان عراق چگونه است؟

روش پژوهش

پژوهش حاضر از نظر هدف، کاربردی و از نظر ماهیت و روش، توصیفی-همبستگی است که با رویکرد پیمایشی انجام شده است. جامعه آماری پژوهش شامل ۳۸۴ نفر از زنان استان کربلا بود که به‌طور منظم در ورزش همگانی شرکت می‌کردند. نمونه‌گیری به روش تمام‌شماری و در دسترس انجام شد، به این صورت که تمامی زنانی که در زمان اجرای پژوهش در فعالیت‌های ورزشی همگانی در استان کربلا حضور داشتند، به‌عنوان نمونه انتخاب شدند. معیارهای ورود به پژوهش شامل داشتن حداقل یک سال سابقه شرکت منظم در ورزش‌های همگانی، سن بین ۱۸ تا ۶۰ سال و رضایت برای مشارکت در پژوهش بود. به مشارکت‌کنندگان اطمینان داده شد که اطلاعات آنان محرمانه باقی می‌ماند و تنها برای اهداف پژوهشی استفاده می‌شود. در نهایت، ۳۸۴ پرسشنامه تکمیل و برای تحلیل داده‌ها استفاده شد.

ابزار گردآوری داده‌ها، پرسشنامه‌ای محقق‌ساخته بود که بر اساس مصاحبه‌های عمیق با ۱۰ نفر از خبرگان و متخصصان حوزه ورزش زنان طراحی شد. این خبرگان شامل اساتید دانشگاه در رشته تربیت بدنی، مدیران ارشد ورزشی و مربیان با تجربه در حوزه ورزش همگانی زنان بودند. در ابتدا، سؤالات باز برای استخراج مفاهیم کلیدی طراحی شد و پس از انجام مصاحبه‌ها، تحلیل محتوای کیفی به شناسایی ۸۵ مفهوم نهایی منجر شد. این مفاهیم در قالب ۸۵ گویه به‌صورت سؤالات بسته پنج گزینه‌ای (مقیاس لیکرت از کاملاً مخالف تا کاملاً موافق) طراحی شد. روایی ابزار با استفاده از روایی محتوایی و ظاهری از طریق نظرخواهی از ۵ استاد متخصص تأیید شد و پایایی پرسشنامه با استفاده از ضریب آلفای کرونباخ برای تمامی متغیرها بالای ۰.۷ به دست آمد که نشان‌دهنده پایایی مناسب ابزار بود.

تجزیه و تحلیل داده‌ها در دو بخش کیفی و کمی انجام شد. در بخش کیفی، از نظریه داده‌بنیاد با رویکرد اشتراوس و کوربین استفاده شد که طی آن، داده‌های حاصل از مصاحبه‌ها در سه مرحله کدگذاری باز، محوری و انتخابی تحلیل شدند و در نهایت ۶ مقوله

اصلی شامل شرایط علی، شرایط زمینه‌ای، شرایط مداخله‌گر، راهبردها، پدیده محوری و پیامدها استخراج شد. در بخش کمی، با استفاده از نرم‌افزار اسمارت پی‌ال‌اس و مدل‌سازی معادلات ساختاری، شاخص‌های برازندگی مدل شامل بارهای عاملی، پایایی مرکب، میانگین واریانس استخراج‌شده، R^2 ، Q^2 و شاخص برازش کلی (GOF) بررسی شدند و نتایج حاکی از برازش قوی مدل بود.

یافته‌ها

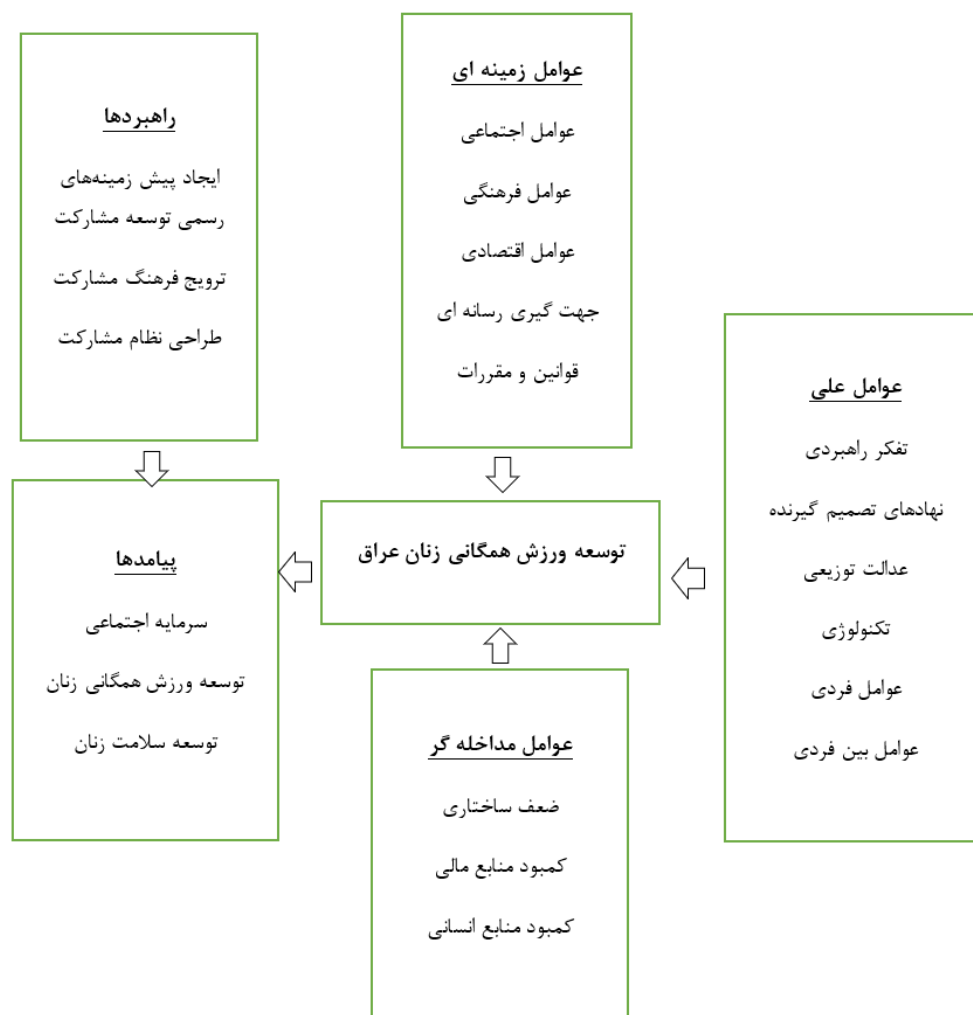
در جدول زیر نتایج کدگذاری مرحله کیفی گزارش شده است.

جدول ۱. کدها، مفاهیم و مقوله‌های حاصل از مصاحبه‌ها

کدهای نهایی (مفاهیم فرعی)	زیر مقوله‌ها (مفاهیم اصلی)	مقوله‌های اصلی
ایجاد ثبات مدیریتی - نگاه پایه‌ای به ورزش همگانی - ساخت استراتژیک برند ورزش همگانی - تمرکز روی مسائل بلندمدت - تمرکز بودجه و اعتبارات دستگاه‌های فعال در رده‌های همگانی	تفکر راهبردی	شرایط علی
وحدت سیاست گذاری - ایجاد مدیریت یکپارچه در ساخت فضاهای ورزشی مخصوص بانوان - برنامه ریزی مجزا و هماهنگ نهادهای تصمیم گیرنده - تدوین مأموریت نهادهای ذینفع - تعاملات مستمر	نهادهای تصمیم گیرنده	
توزیع متعادل منابع - رفع تبعیض بین زنان و مردان - حمایت برابر از ورزش قهرمانی و حرفه‌ای با ورزش همگانی زنان - هدایت رسانه برای فعالیتهای تبلیغاتی فراگیر برای ورزش همگانی زنان	عدالت توزیعی	
استفاده از سخت افزارها - استفاده از نرم افزارها - شبکه‌های اجتماعی - ارتقاء دانش فنی	تکنولوژی	
حالات روانی فرد نگرش به انجام فعالیت‌های ورزشی - رابطه به انجام فعالیت‌های ورزشی - تمایلات مذهبی - نداشتن وقت - شاغل بودن - مسئولیت‌های خانوادگی - داشتن سلامت جسمی - داشتن مهارت ورزشی - آگاهی از برنامه‌های ورزشی	--- عوامل فردی	
داشتن همراه - روابط عمومی - تعاملات با اعضای خانواده - معاشرت با گروه‌های همسن - عضویت در شبکه‌های اجتماعی	عوامل بین فردی	
حمایت خانواده - حمایت اجتماعی - عادات و گرایشهای اجتماعی - انتظارات اجتماعی - ناآگاهی اجتماعی - بافت جمعیتی - شیوه زندگی - امنیت اجتماعی - رسانه‌های جمعی - آگاهی - آموزش - سنت‌ها و رسوم - ارزش‌ها و هنجارها	عوامل اجتماعی	عوامل زمینه‌ای
پویایی اقتصاد ورزش - زیرساخت اقتصادی عراق - زیرساخت اقتصاد خانوار	عوامل فرهنگی	
آموزش همگانی - اطلاع رسانی - بازاریابی اجتماعی - پایش و رصد تغییرات محیطی - رصد افکار و علایق عمومی	عوامل اقتصادی	
اسناد توسعه‌ای ورزش همگانی استانی - اسناد توسعه‌ای ورزش همگانی شهری - اسناد توسعه‌ای ورزش همگانی سازمان‌ها	جهت‌گیری رسانه‌ای	
عدم مطالعه و نیازسنجی - عدم دسترسی به تجهیزات و زیرساخت‌ها - عدم کیفیت تجهیزات و زیرساخت‌ها - عدم توزیع عادلانه تجهیزات و زیرساخت‌ها - عدم ایمنی تجهیزات و زیرساخت‌ها - عدم طراحی زیبا تجهیزات و زیرساخت‌ها	قوانین و مقررات	عوامل مداخله‌گر
نابرابری بودجه دولتی - کمبود منابع مالی نهادهای عمومی - کمبود حامیان مالی - عدم وجود بیمه‌ها - کمبود کمک‌های مردمی	ضعف ساختاری	
کمبود نیروهای ستادی - کمبود نیروهای صف - کمبود نیروهای داوطلب	کمبود منابع مالی	
برند سازی ورزش همگانی - استراتژیهای سطح کالان	کمبود منابع انسانی	
اقتناع و متقاعدسازی جمعی - آگاه سازی همگانی	ایجاد پیش زمینه‌های رسمی راهبردها	
تدوین نظام ورزشی - تدوین نظام حامیان مالی - طراحی سامانه مشارکت ورزشی	توسعه مشارکت	
	ترویج فرهنگ مشارکت	
	طراحی نظام مشارکت	

همسویی و همدلی- تعامل و ارتباط متقابل- اعتماد- تعهد و مسئولیتپذیری- هم افزایی و سرمایه اجتماعی- پیامدها	انسجام- توسعه عدالت- ایجاد موج روانی مثبت
کاهش هزینه‌های درمانی- ارتقای سطح نشاط- کاهش آسیب‌های اجتماعی- توسعه سلامت زنان	

در نهایت، پس از واکاوی تمامی مقوله‌ها، به مدل پارادایمی کدگذاری انتخابی ورزش همگانی زنان عراق رسیدیم (شکل ۱).

شکل ۱. مدل توسعه ورزش همگانی زنان عراق

به منظور سنجش روایی پرسشنامه، دو نوع روایی منطقی و روایی سازه در نظر گرفته شده و در این راستا، روایی محتوا، اعتبار ظاهری و اعتبار عاملی (تحلیل عاملی) بررسی شدند، تمامی این آزمون‌ها با استفاده از نرم افزار اسمارت پی ال اس انجام گرفته است، به عقیده فرنل و لاکر (۱۹۸۱)، دو معیار برای تحلیل عاملی به کار می‌رود، اول آنکه بارهای عاملی برای متغیرهای مشاهده شده باید بزرگتر از ۰/۰۵ باشد و ثانیاً پایایی مجموع متغیرها بیان کننده عامل مورد نظر باید بزرگتر از ۰/۰۸ باشد. در نگرشی محتاطانه، بارهای عاملی بزرگتر از ۰/۷ از اعتبار مناسبی برخوردار هستند.

جدول ۲. مربوط به تحلیل‌های روایی و پایایی مدل تحقیق در نرم افزار پی ال اس

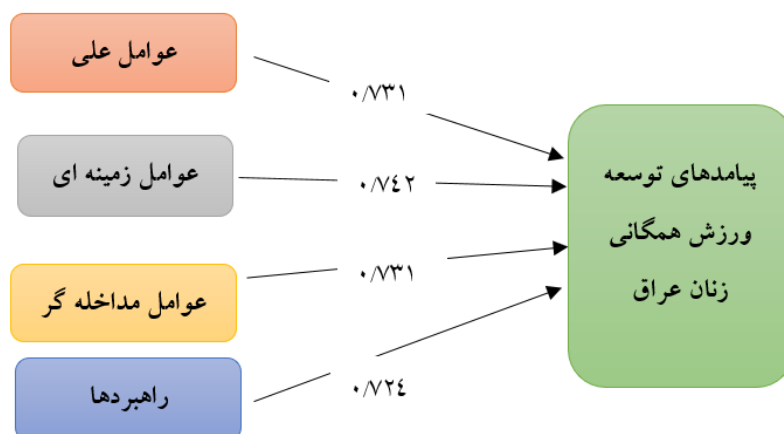
متغیر	آلفای کرونباخ	پایایی مرکب	میانگین واریانس
عوامل علی	۰/۸۲	۰/۸۵	۰/۶۰
عوامل زمینه ای	۰/۷۴	۰/۸۲	۰/۶۱
عوامل مداخله گر	۰/۹۱	۰/۹۴	۰/۶۱
راهبردها	۰/۷۲	۰/۸۳	۰/۶۱
پیامدها	۰/۷۵	۰/۸۱	۰/۵۷

در این تحقیق برای تفسیر مقادیر بارهای عاملی، نگرش فورنل و لارکر (۱۹۸۱) مورد استفاده قرار گرفت. با توجه به خروجی نرم افزار تمامی بارهای عاملی گویه‌های متغیرهای پژوهش بیشتر از ۰/۵ بوده و بنابراین گویه‌های مذکور از اعتبار مناسبی برخوردارند. از سوی دیگر، داده‌های جدول ۲ نشان می‌دهد که پایایی مرکب برای همه متغیرها بزرگتر از ۰/۷ و میانگین واریانس برای تمام متغیرها، بزرگتر از ۰/۵ می‌باشد که این مقادیر، اعتبار همگرایی نسبتاً بالایی را نشان می‌دهند. جهت بررسی نرمال بودن داده از نرم افزار اس پس اس اس و آزمون KS استفاده شده است. نتایج، عدم معنی داری آزمون کالموگراف اسمیرنف را نشان داده است بنابراین از مدل حداقل مربعات جزئی و نرم افزار PLS جهت تحلیل داده‌ها استفاده شده است. زیرا یکی از قابلیت‌های مهم این نرم افزار و مدل حداقل مربعات جزئی (پی ال اس)، نسبت به نرم افزارهای مشابه نظیر ایموس و لیزرل و... مدل‌سازی داده‌ای با توزیع غیر نرمال می‌باشد.

برای بررسی برازش مدل ساختاری پژوهش از چندین معیار استفاده می‌شود که اولین و اساسی ترین معیار، آماره t می‌باشد. ابتدایی ترین معیار برای سنجش رابطه بین متغیر در مدل (بخش ساختاری)، اعداد معنی دار t است. در صورتی که مقدار این اعداد از ۱/۹۶ بیشتر شود، نشان از صحت رابطه بین متغیرها و در نتیجه تأیید فرضیه‌های پژوهش در سطح اطمینان ۰/۹۵ است همچنین مقدار معناداری نیز به همان موضوع اشاره می‌کند و اگر کمتر از ۰/۰۵ باشد رابطه بین متغیرها را در سطح اطمینان ۰/۹۵ می‌پذیرد. نتایج حاصل از مدل ساختاری پژوهش حاضر در قالب شکل (۲) و جدول (۳) نشان داده شده است.

جدول ۳. مقادیر ضریب مسیر مستقیم و آماره t فرضیه‌های مرتبط با مسیرهای مدل تحقیق

مسیر	رابطه	ضریب مسیر	آماره t	معناداری	نتیجه
اول	عوامل علی	۰/۷۳۱	۳/۸۵۶	۰/۰۰۱	تایید
دوم	عوامل زمینه ای	۰/۷۴۲	۳/۶۱۱	۰/۰۰۱	تایید
سوم	عوامل مداخله گر	۰/۷۵۳	۳/۸۲۱	۰/۰۰۱	تایید
چهارم	راهبردها	۰/۷۲۴	۳/۴۲۱	۰/۰۰۱	تایید

شکل ۲. مدل تحلیل مسیر

با توجه به الگوی تفسیری در مدلسازی معادلات ساختاری، چنانچه مقدار آماره t مربوط به یک مسیر از ۱/۹۶ بزرگتر باشد می‌توان گفت که مسیر مربوطه در سطح ۹۵ درصد معنی دار می‌باشد و فرضیه مربوط به آن مسیر تأیید می‌گردد. با توجه به نتایج جدول فوق (جدول ۳) می‌توان اینگونه نتیجه گیری نمود که بین تمامی متغیرهای مستقل مورد بحث با پیامدهای توسعه ورزش همگانی زنان عراق، رابطه مثبت و معناداری وجود دارد. مهمترین عامل تأثیرگذار بر پیامدهای توسعه ورزش همگانی زنان عراق؛ عامل زمینه‌ای با ضریب تأثیر (۰/۷۴۲) بوده است. در ادامه معیارهای R^2 و Q^2 که مربوط به متغیرهای وابسته می‌باشند مورد بررسی قرار خواهند گرفت. R^2 نشان می‌دهد متغیرهای مستقل چه اندازه بر متغیر وابسته تأثیر می‌گذارد که سه مقدار ۰/۱۹، ۰/۳۳، و ۰/۶۷ به عنوان مقدار ملاک برای مقادیر ضعیف، متوسط و قوی در نظر گرفته شده همچنین Q^2 نشان می‌دهد که متغیرهای مستقل چه اندازه متغیر وابسته را پیش بینی می‌کنند که سه مقدار ۰/۲۰، ۰/۱۵ و ۰/۳۵ نشان می‌دهد که متغیرهای مستقل پیش بینی ضعیف، متوسط و قوی از متغیر وابسته را دارند. جدول زیر این مقادیر را برای متغیر وابسته عملکرد سازمانی نشان می‌دهد.

جدول ۴. معیارهای R^2 و Q^2 متغیر وابسته

متغیر	R^2	نتیجه	Q^2	نتیجه
مقدار	۰/۷۰۳	قوی	۰/۶۵۴	قوی

با توجه به نتایج به دست آمده. معیارهای R^2 و Q^2 برای متغیر پیامدهای توسعه ورزش همگانی زنان عراق در محدوده قوی قرار دارند بنابراین می‌توان گفت که چهار متغیر عوامل علی، زمینه ای، مداخله گر و راهبردها تأثیر قوی بر متغیر پیامدهای توسعه ورزش همگانی زنان عراق دارند و پیش بینی قوی از آن دارند. به طور کلی برای ارزیابی مدل تحلیل عاملی تأییدی و معادلات ساختاری در روش PLS، از معیار GOF استفاده می‌کنند. میانگین R^2 های مدل ساختاری نیز گویایی برازش خوب مدل می‌باشد. نتایج GOF و R^2 را می‌توان در جدول ۵ مشاهده نمود:

جدول ۵. معیارهای R^2 و GOF در برازش مدل

متغیر	R^2	نتیجه	GOF	نتیجه
مقدار	۰/۶۸۴	قوی	۰/۷۱۲	قوی

بحث و نتیجه گیری

نتایج این پژوهش نشان داد به منظور تدوین مدل توسعه مشارکت ورزشی زنان در ورزش همگانی نخست باید به شرایط علی توجه کرد. در این مدل شرایط علی به عنوان عواملی که به صورت مستقیم بر پدیده اصلی تأثیر می‌گذارند مشتمل بر پنج مقوله تفکر راهبردی، نهادهای تصمیم گیرنده، عدالت توزیعی، تکنولوژی، عوامل فردی و عوامل بین فردی به دست آمد.

یافته‌ای که تفکر راهبردی را به عنوان یکی از عوامل علی توسعه ورزش همگانی زنان معرفی می‌کند، بر اهمیت برنامه‌ریزی بلندمدت و رویکردهای استراتژیک تأکید دارد. تفکر راهبردی با شناسایی نیازها و چالش‌های خاص زنان، طراحی برنامه‌های مناسب و افزایش انگیزه آن‌ها برای مشارکت در ورزش، نقشی اساسی در بهبود و گسترش ورزش همگانی ایفا می‌کند. این نوع تفکر به ایجاد برنامه‌های پایدار و اثربخش کمک می‌کند که نه تنها موجب جذب زنان به ورزش شود، بلکه به دلیل ساختارهای مستحکم خود امکان استمرار و رشد آن‌ها را نیز فراهم می‌سازد. از سوی دیگر، با ایجاد هماهنگی بین‌سازمانی و تخصیص بهتر منابع مالی، تفکر راهبردی می‌تواند منابع مالی و انسانی بیشتری را جذب کرده و زمینه توسعه ورزش زنان را تسهیل کند. در مجموع، تفکر راهبردی با برنامه‌ریزی بهتر و ایجاد راهکارهای پایدار و بلندمدت می‌تواند محیطی مناسب برای مشارکت بیشتر زنان در ورزش‌های همگانی فراهم کند. این یافته با نتایج تحقیق هاوو و همکاران (۲۰۲۳) و سولار و همکاران (۲۰۲۳) همسو است (16, 25). آن‌ها اشاره داشتند تفکر استراتژیک ایجاد اهداف و اولویت‌های روشن برای برنامه‌های ورزش همگانی را تسهیل می‌کند و از همسویی با اهداف سلامت و تندرستی جامعه اطمینان می‌دهد.

مقوله علی بعدی نهادهای تصمیم گیرنده بود. نهادهای تصمیم گیرنده یکی از عوامل بسیار مهم و مؤثر در توسعه ورزش همگانی زنان هستند، چرا که نقش آن‌ها در ایجاد زیرساخت‌ها، تخصیص بودجه، تعیین سیاست‌ها و ایجاد تسهیلات ویژه برای مشارکت زنان در ورزش کلیدی است. این نهادها شامل دولت‌ها، سازمان‌های ورزشی، نهادهای اجتماعی، و حتی سازمان‌های غیردولتی هستند که می‌توانند با تنظیم قوانین و مقررات حمایتی، توسعه دسترسی به امکانات و منابع، و همچنین ارتقاء آگاهی عمومی، انگیزه بیشتری برای مشارکت زنان در ورزش فراهم آورند.

نهادهای تصمیم گیرنده می‌توانند با ایجاد برنامه‌های آموزشی و فرهنگی به تغییر نگرش‌های عمومی و از بین بردن موانع فرهنگی مانند کلیشه‌های جنسیتی کمک کنند، چرا که در بسیاری از جوامع، این کلیشه‌ها از عوامل اصلی محدودکننده مشارکت زنان در ورزش هستند. همچنین، این نهادها از طریق اختصاص بودجه و حمایت‌های مالی برای ایجاد زیرساخت‌های ورزشی و مراکز ویژه زنان، می‌توانند فضاهای ایمن و مناسب برای فعالیت‌های ورزشی زنان فراهم کنند، که خود باعث تشویق و افزایش مشارکت می‌شود.

علاوه بر این، نهادهای تصمیم‌گیرنده می‌توانند با ایجاد هماهنگی میان بخش‌های مختلف (دولت، سازمان‌های ورزشی، بخش خصوصی و غیره) و اعمال نظارت بر اجرای برنامه‌ها و سیاست‌ها، توسعه پایدار ورزش همگانی برای زنان را تضمین کنند. این هماهنگی می‌تواند به اجرای برنامه‌های راهبردی و پایدار منجر شود که نه تنها افزایش مشارکت را هدف قرار می‌دهند، بلکه پایداری و اثرگذاری بلندمدت این برنامه‌ها را نیز تضمین می‌کنند. به‌طور کلی، نقش فعال و متعهدانه نهادهای تصمیم‌گیرنده، با توجه به برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری‌های متناسب با نیازهای زنان، یکی از عوامل اساسی در توسعه ورزش همگانی برای زنان به شمار می‌رود.

عدالت توزیعی یکی دیگر از مقوله‌های علی‌شناسایی شده در این مطالعه است که در توسعه ورزش همگانی زنان نقش بسیار مهمی ایفا می‌کند، زیرا دسترسی عادلانه به منابع و امکانات ورزشی یکی از عوامل کلیدی برای جذب و نگه‌داشت مشارکت زنان در ورزش است. در جوامعی که دسترسی به امکانات ورزشی برای همه گروه‌های اجتماعی و جنسیتی به صورت عادلانه فراهم نیست، زنان به‌ویژه ممکن است در استفاده از این امکانات با موانع و محدودیت‌های جدی مواجه شوند. عدالت توزیعی به معنای تخصیص منصفانه منابع، امکانات، و فرصت‌ها است که نه تنها شامل توزیع جغرافیایی مناسب زیرساخت‌های ورزشی می‌شود، بلکه هزینه‌ها و نوع امکانات ارائه شده را نیز در بر می‌گیرد. زمانی که عدالت توزیعی در نظر گرفته شود، نهادهای ورزشی و تصمیم‌گیرنده‌ها باید شرایط خاص زنان مانند امنیت فیزیکی و نزدیکی به مراکز ورزشی را مورد توجه قرار دهند تا دسترسی آنان به فعالیت‌های ورزشی تسهیل شود. همچنین، منابع مالی نیز باید به‌گونه‌ای تخصیص یابد که فرصت‌های برابر برای تمامی زنان، به‌ویژه زنان در مناطق محروم و با امکانات کمتر، فراهم شود. در غیر این صورت، بخش‌های خاصی از زنان از مشارکت در فعالیت‌های ورزشی محروم می‌مانند و توسعه ورزش همگانی به هدف‌های خود نمی‌رسد. در مجموع، عدالت توزیعی در زمینه ورزش همگانی برای زنان تضمین می‌کند که تمام افراد از مزایای ورزش بهره‌مند شوند و به افزایش سلامت، مشارکت اجتماعی و رشد فردی زنان کمک کند. این یافته با یافته‌های تحقیق بن و همکاران (۲۰۱۶)، کلر (۲۰۱۹) همسو می‌باشد (26, 27).

عوامل تکنولوژیک در توسعه ورزش همگانی زنان نقشی کلیدی ایفا می‌کنند، زیرا فناوری می‌تواند دسترسی، آموزش، و انگیزه زنان برای مشارکت در ورزش را به طرز چشم‌گیری افزایش دهد. برای مثال، تکنولوژی‌های دیجیتال مانند اپلیکیشن‌های ورزشی، ابزارهای پوشیدنی هوشمند، و پلتفرم‌های آنلاین به زنان این امکان را می‌دهند که با دسترسی به برنامه‌های تمرینی متناسب با نیازهای خود، تمرین‌های ورزشی را به‌طور مستقل و در خانه انجام دهند. این ابزارها نه تنها به زنان اجازه می‌دهند که بدون محدودیت مکانی یا زمانی به فعالیت ورزشی بپردازند، بلکه با ارائه داده‌های آنی در مورد عملکرد و سلامت آن‌ها، به ایجاد انگیزه و مدیریت بهتر تمرینات کمک می‌کنند.

علاوه بر این، شبکه‌های اجتماعی و پلتفرم‌های آنلاین نیز امکان ایجاد جوامع مجازی و گروه‌های حمایتی را فراهم می‌آورند که در آن زنان می‌توانند تجربیات خود را به اشتراک بگذارند، از یکدیگر انگیزه بگیرند، و از مزایای ارتباطات اجتماعی بهره‌مند شوند. چنین ابزارهایی به کاهش احساس انزوا و افزایش انگیزه برای مشارکت ورزشی کمک می‌کنند. همچنین، فناوری در زمینه آموزش و

آگاهی بخشی نقش مهمی دارد؛ برای مثال، برنامه های آموزشی آنلاین می توانند اطلاعات به روزی در مورد فواید ورزش، تکنیک های صحیح، و اهمیت سلامت جسمی و روانی ارائه دهند. در مجموع، استفاده از فناوری به عنوان یک عامل علی، به نهادهای و برنامه ریزان کمک می کند که با استفاده از روش های نوین، محیطی پویا و انگیزشی برای مشارکت گسترده تر زنان در ورزش همگانی فراهم کنند. این رویکرد نه تنها موانع موجود را کاهش می دهد بلکه به بهبود و گسترش دسترسی و انگیزه زنان برای ورزش نیز کمک می کند. این یافته با نتایج تحقیق جیمسون و ویجسندرا (۲۰۲۴) مبنی بر اهمیت پلتفرم های دیجیتال برای تعامل با جوامع مختلف همسو است (28).

عوامل فردی در توسعه ورزش همگانی زنان نقشی اساسی دارند، زیرا باورها، نگرش ها، انگیزه ها و همچنین ویژگی های شخصیتی افراد تأثیر مستقیم بر تمایل و مشارکت آنها در فعالیت های ورزشی دارند. برای مثال، سطح اعتماد به نفس و احساس توانمندی می تواند بر میزان تمایل زنان به حضور در فعالیت های ورزشی تأثیر بگذارد؛ افرادی که خودپنداره مثبتی دارند و به توانایی های خود باور دارند، احتمال بیشتری برای مشارکت در ورزش دارند. علاوه بر این، انگیزه های درونی مانند علاقه به حفظ سلامت و تناسب اندام یا اهداف شخصی برای بهبود کیفیت زندگی، از جمله عواملی هستند که زنان را به ورزش ترغیب می کنند. در مجموع، برای توسعه ورزش همگانی زنان، شناخت و تقویت عوامل فردی از جمله انگیزه های درونی، اعتماد به نفس و نگرش های مثبت نسبت به ورزش و فراهم آوردن حمایت های لازم برای کاهش موانع فردی ضروری است. این عوامل در کنار هم می توانند نقش کلیدی در افزایش مشارکت و پایداری زنان در فعالیت های ورزشی داشته باشند. این یافته با نتایج تحقیق پاون^۱ و همکاران (۲۰۲۴) مبنی بر تأثیر عوامل درون فردی مثل سلامت روانی بر مشارکت ورزشی زنان همسو می باشد.

عوامل بین فردی در توسعه ورزش همگانی زنان نقشی بسیار مهم ایفا می کنند، زیرا روابط نزدیک و حمایت اجتماعی به طور مستقیم بر انگیزه و تمایل زنان برای مشارکت در فعالیت های ورزشی تأثیر می گذارند. داشتن حمایت از سوی خانواده، دوستان و همکاران می تواند باعث افزایش اعتماد به نفس زنان و ایجاد حس تعلق به جامعه ورزشی شود، که این امر به ویژه برای زنانی که ممکن است در محیط های ورزشی احساس تنهایی یا ناآشنایی کنند، بسیار مهم است. همچنین، حضور در جمع های ورزشی که حمایت و انگیزه متقابل میان اعضا ایجاد می کنند، می تواند به ایجاد تعهد و استمرار در فعالیت های ورزشی کمک کند.

علاوه بر این، نقش الگوها و مربیان نیز از دیگر جنبه های عوامل بین فردی است که می تواند در رشد مشارکت زنان در ورزش تأثیر داشته باشد. مربیان و افرادی که زنان به آنها به عنوان الگو نگاه می کنند، می توانند با تشویق و ارائه راهنمایی های مناسب، بر ارتقای سطح اعتماد به نفس و انگیزه ورزشی آنها تأثیر بگذارند. این تأثیرات در صورتی که مربیان و الگوها از جنسیت مشابه باشند، معمولاً قوی تر است؛ زیرا زنان در چنین شرایطی احساس تعلق بیشتری می کنند و این تجربه ها را نزدیک تر به نیازها و تجربیات خود می بینند. در نهایت، محیط های اجتماعی که تعاملات مثبت و حمایت کننده در آنها شکل می گیرد، به زنان کمک می کنند تا موانع و

¹ Pawan

چالش‌های خود در مسیر فعالیت‌های ورزشی را با اعتماد بیشتری پشت سر بگذارند و انگیزه بالاتری برای شرکت مداوم در ورزش داشته باشند. این یافته با نتایج تحقیق جیمز و کلاوسون (۲۰۰۸) همسو است (29).

یافته‌های تحقیق نشان داد عوامل اجتماعی، عوامل فرهنگی، عوامل اقتصادی، جهت گیری رسانه‌ای و قوانین و مقررات مقوله‌های اصلی محور عوامل زمینه‌ای در این مطالعه بودند. عوامل اجتماعی در توسعه ورزش همگانی زنان تأثیر چشمگیری دارند، زیرا این عوامل شامل هنجارها، ارزش‌ها، و نگرش‌های فرهنگی جامعه نسبت به مشارکت زنان در ورزش هستند. در بسیاری از جوامع، باورهای سنتی و کلیشه‌های جنسیتی می‌توانند مانع بزرگی برای حضور زنان در فعالیت‌های ورزشی باشند؛ برای مثال، در جوامعی که فعالیت‌های ورزشی بیشتر به مردان اختصاص داده شده، زنان با موانع اجتماعی بیشتری روبه‌رو می‌شوند و ممکن است مشارکت در ورزش را به دلیل فشارهای اجتماعی و نگاه‌های منفی محدود کنند. بنابراین، نگرش مثبت اجتماعی و پذیرش فرهنگی می‌تواند به عنوان انگیزه‌ای قوی برای مشارکت زنان در ورزش عمل کند. در نتیجه، حمایت اجتماعی، تغییر در نگرش‌های فرهنگی، و تأکید بر برابری در دسترسی به امکانات ورزشی از طریق رسانه‌ها و نهادهای اجتماعی، همگی از عواملی هستند که توسعه ورزش همگانی زنان را تسهیل می‌کنند و به ایجاد یک فرهنگ مثبت در زمینه ورزش زنان کمک می‌کنند. این یافته با نتایج تحقیق درامندرا (۲۰۲۴) همسو است (30).

عوامل فرهنگی نقش مهمی در توسعه ورزش همگانی زنان دارند، زیرا فرهنگ جامعه باورها، نگرش‌ها و رفتارهای مردم را نسبت به ورزش و فعالیت‌های بدنی تعیین می‌کند. در بسیاری از جوامع، دیدگاه‌های فرهنگی سنتی ممکن است ورزش زنان را به عنوان فعالیتی غیرضروری یا حتی نامناسب در نظر بگیرند و مانع از مشارکت گسترده زنان در فعالیت‌های ورزشی شوند. این نگرش‌های فرهنگی می‌توانند به ایجاد موانعی مانند محدودیت‌های پوشش، نگرانی از حضور زنان در محیط‌های عمومی یا کم‌اهمیت دانستن نیازهای ورزشی زنان منجر شوند. چنین باورهایی نه تنها مشارکت زنان را کاهش می‌دهند بلکه سلامت و کیفیت زندگی آن‌ها را نیز تحت تأثیر قرار می‌دهند.

از سوی دیگر، فرهنگ‌های مدرن و پیشرو که ورزش را به عنوان بخشی از سلامت عمومی و رشد فردی زنان به رسمیت می‌شناسند، به زنان فرصت بیشتری برای فعالیت ورزشی می‌دهند. این جوامع با پذیرش تنوع در فعالیت‌های بدنی و ترویج ورزش به عنوان یک حق و نیاز، نه تنها انگیزه زنان برای مشارکت را افزایش می‌دهند بلکه امکان دسترسی آن‌ها به زیرساخت‌ها و منابع ورزشی را نیز فراهم می‌کنند. به همین دلیل، فرهنگ‌سازی از طریق آموزش، تبلیغات و حمایت‌های رسانه‌ای می‌تواند به تغییر نگرش‌های منفی نسبت به ورزش زنان و تقویت مشارکت آن‌ها کمک کند. نهادهای فرهنگی و آموزشی در تغییر باورهای جامعه نقش اساسی دارند و می‌توانند با تأکید بر اهمیت ورزش برای همه افراد، از جمله زنان، به ساختن فرهنگی که ورزش را برای زنان مناسب و حتی ضروری می‌داند، کمک کنند. این یافته با نتایج تحقیق پائودل و همکاران (۲۰۲۳) و کیومگ و همکاران (۲۰۲۴) همسو می‌باشد (31).

(32).

عوامل اقتصادی یکی از جنبه‌های کلیدی در توسعه ورزش همگانی زنان به شمار می‌آیند، زیرا وضعیت مالی و اقتصادی می‌تواند تأثیر مستقیمی بر دسترسی و مشارکت زنان در فعالیت‌های ورزشی داشته باشد. در جوامع با منابع مالی محدود، معمولاً امکانات ورزشی کمتری برای زنان فراهم می‌شود و این امر می‌تواند به کاهش انگیزه و علاقه آن‌ها به ورزش منجر شود. نبود بودجه کافی برای تأسیس و نگهداری مراکز ورزشی، تجهیزات، و برنامه‌های آموزشی، به‌ویژه در مناطق روستایی یا محروم، می‌تواند از اصلی‌ترین موانع برای مشارکت زنان در ورزش باشد. علاوه بر این، هزینه‌های مرتبط با فعالیت‌های ورزشی، از جمله حق عضویت در باشگاه‌ها، خرید تجهیزات ورزشی، و هزینه‌های سفر به مسابقات یا رویدادها نیز می‌تواند مانع اصلی برای زنان باشد. این محدودیت‌ها به ویژه برای زنان کم‌درآمد و خانواده‌هایی که ممکن است اولویت‌های مالی دیگری داشته باشند، حائز اهمیت است. در عوض، در جوامعی که توجه بیشتری به سرمایه‌گذاری در ورزش و تأمین منابع اقتصادی برای ترویج ورزش زنان دارند، شاهد افزایش مشارکت و دسترسی به امکانات ورزشی خواهیم بود. همچنین، برنامه‌های حمایتی و کمک‌های مالی می‌توانند به کاهش موانع اقتصادی کمک کنند و فرصت‌های برابر برای زنان فراهم آورند. در نهایت، سیاست‌گذاری‌های اقتصادی که شامل حمایت از ورزش زنان و سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های ورزشی می‌شود، می‌تواند به توسعه پایدار ورزش همگانی برای زنان منجر شود. این رویکرد نه تنها به افزایش مشارکت ورزشی زنان کمک می‌کند، بلکه به بهبود وضعیت سلامتی و کیفیت زندگی آن‌ها نیز منجر می‌شود. ریچارد و همکاران (۲۰۲۲) به نتایج مشابهی دست یافتند (33).

عوامل رسانه‌ای به عنوان یکی از عناصر کلیدی در توسعه ورزش همگانی زنان تأثیر بسزایی دارند، زیرا رسانه‌ها نقش مهمی در شکل‌دهی به نگرش‌ها، باورها و الگوهای رفتاری جامعه نسبت به ورزش زنان ایفا می‌کنند. پوشش رسانه‌ای مناسب و مثبت از ورزش زنان می‌تواند به ترویج الگوهای موفق و الهام‌بخش کمک کند و به افزایش تمایل زنان به شرکت در فعالیت‌های ورزشی منجر شود. هنگامی که رسانه‌ها موفقیت‌های زنان در ورزش را به تصویر می‌کشند و آن‌ها را به عنوان الگوهای قوی معرفی می‌کنند، این امر می‌تواند نه تنها به افزایش اعتماد به نفس زنان بلکه به ایجاد تصویر مثبت از ورزش زنان در جامعه کمک کند (12, 14, 34).

از سوی دیگر، عدم پوشش کافی یا نادرست از فعالیت‌های ورزشی زنان می‌تواند منجر به تقویت کلیشه‌های منفی و عدم توجه به نیازهای ورزشی زنان شود. به همین دلیل، رسانه‌ها باید به ترویج تنوع در ورزش زنان و ارائه اطلاعات دقیق و جامع بپردازند. رسانه‌ها همچنین می‌توانند با ایجاد برنامه‌ها و کمپین‌های آگاهی‌بخش در مورد اهمیت ورزش برای زنان، نگرش‌های جامعه را تغییر دهند و موانع فرهنگی و اجتماعی را کاهش دهند (13). در نهایت، استفاده از پلتفرم‌های دیجیتال و رسانه‌های اجتماعی نیز می‌تواند به افزایش دسترسی به اطلاعات ورزشی و ایجاد جوامع آنلاین حمایتی برای زنان کمک کند (35). این فضاها می‌توانند به تبادل تجربیات و انگیزه‌ها بپردازند و به ایجاد یک فرهنگ ورزشی مثبت و پرانرژی برای زنان منجر شوند. به‌طور کلی، رسانه‌ها با ایجاد فضایی مثبت و حامی می‌توانند نقش تعیین‌کننده‌ای در توسعه ورزش همگانی زنان ایفا کنند و به ترویج مشارکت بیشتر آن‌ها در فعالیت‌های ورزشی کمک کنند. این یافته با مطالعات پیشین (12, 35) همسو است.

عوامل قانونی نقش بسیار مهمی در توسعه ورزش همگانی زنان ایفا می‌کنند، زیرا قوانین و مقررات می‌توانند محیطی را فراهم کنند که در آن زنان به راحتی و بدون مانع در فعالیت‌های ورزشی مشارکت کنند. این عوامل شامل سیاست‌ها و قوانینی هستند که به برابری جنسیتی، حقوق زنان در ورزش، و دسترسی به امکانات ورزشی مربوط می‌شوند. وجود قوانین حمایتی می‌تواند به افزایش اعتماد به نفس زنان در مشارکت در ورزش و کاهش موانع فرهنگی و اجتماعی کمک کند. به عنوان مثال، قوانین مربوط به برابری حقوق زنان در استخدام در بخش‌های ورزشی یا تخصیص منابع به برنامه‌های ورزشی برای زنان، می‌تواند به ترویج و گسترش ورزش همگانی زنان منجر شود.

در بسیاری از کشورها، قوانین و سیاست‌های حمایتی به طور مستقیم بر توسعه ورزش همگانی زنان تأثیر می‌گذارند. به عنوان نمونه، تصویب قوانین مربوط به عدم تبعیض در ورزش و تشویق مشارکت زنان در سطوح مختلف ورزشی، می‌تواند زمینه‌ای را فراهم کند که زنان به عنوان ورزشکاران حرفه‌ای یا غیرحرفه‌ای بتوانند به طور فعالانه‌تری در ورزش شرکت کنند. از سوی دیگر، نبود قوانین حمایتی یا وجود قوانین محدودکننده می‌تواند به مانعی برای مشارکت زنان تبدیل شود. به عنوان مثال، در کشورهایی که هنوز قوانین سنتی در مورد پوشش یا نقش زنان در جامعه وجود دارد، زنان ممکن است با چالش‌های جدی‌تری در دسترسی به امکانات ورزشی و مشارکت در فعالیت‌های بدنی مواجه شوند (30). به طور کلی، عوامل قانونی با ایجاد چارچوب‌های حمایتی و کاهش موانع اجتماعی و فرهنگی می‌توانند به توسعه ورزش همگانی زنان کمک کنند و به ایجاد یک محیط مثبت برای مشارکت فعال زنان در ورزش منجر شوند. این یافته با نتیجه تحقیق پاون (۲۰۲۳) همسو است (14).

یافته‌های تحقیق نشان داد ضعف ساختاری، کمبود منابع مالی، و کمبود منابع انسانی مقوله‌های اصلی عوامل مداخله گر در این مطالعه بودند.

مشکلات ساختاری مانند کمبود فضا و امکانات از جمله موانع اصلی در توسعه ورزش همگانی زنان هستند، زیرا دسترسی به زیرساخت‌های مناسب ورزشی برای مشارکت فعال در ورزش حیاتی است. زمانی که فضاهای ورزشی کافی و مناسب برای زنان وجود نداشته باشد، مشارکت آن‌ها در فعالیت‌های ورزشی محدود می‌شود. به ویژه در جوامعی که تعداد مراکز ورزشی عمومی یا باشگاه‌ها محدود است، زنان ممکن است به دلیل شلوغی، کمبود زمان یا احساس ناامنی از حضور در این فضاها، از مشارکت در ورزش خودداری کنند (8).

کمبود امکانات ورزشی به‌ویژه در مناطق روستایی و حاشیه‌ای می‌تواند تبعیض آشکاری در دسترسی به ورزش ایجاد کند. این مسئله به‌ویژه برای زنان که ممکن است به دلیل مسئولیت‌های خانوادگی یا نگرانی از امنیت اجتماعی، تمایلی به استفاده از فضاهای عمومی نداشته باشند، برجسته‌تر می‌شود. علاوه بر این، اگر فضاهای ورزشی از استانداردهای ایمنی و بهداشتی برخوردار نباشند یا نیازهای خاص زنان مانند امکانات مناسب برای ورزش در دوران بارداری یا بعد از زایمان در نظر گرفته نشود، مشارکت آن‌ها در این فضاها با مشکلات بیشتری مواجه خواهد شد. به همین دلیل، سرمایه‌گذاری در توسعه زیرساخت‌های ورزشی و تأمین امکانات مناسب

و ایمن برای زنان از ضروریات است. این امر نه تنها موجب افزایش دسترسی به ورزش می‌شود بلکه به افزایش احساس امنیت و راحتی در هنگام ورزش برای زنان کمک می‌کند. در نتیجه، از نظر ساختاری، ایجاد فضاهای ورزشی با شرایط و امکانات ویژه برای زنان، از جمله تناسبات جسمی، فرهنگی و اجتماعی، می‌تواند نقشی اساسی در تسهیل و گسترش مشارکت زنان در ورزش همگانی داشته باشد. این یافته با نتایج تحقیق ترسل (۲۰۲۳) همسو است (36).

کمبود منابع مالی یکی از موانع اصلی در توسعه ورزش همگانی زنان محسوب می‌شود، زیرا ورزش همگانی برای تأمین تجهیزات، نگهداری زیرساخت‌ها، ارائه برنامه‌های آموزشی و همچنین اجرای کمپین‌های ترویجی نیازمند منابع مالی پایدار است. عدم تخصیص بودجه کافی برای ورزش زنان می‌تواند به کاهش کیفیت و کمیت امکانات و برنامه‌های ورزشی منجر شود. این مسئله به‌ویژه در جوامعی با محدودیت‌های اقتصادی یا مناطقی که ورزش زنان در اولویت قرار ندارد، نمود بیشتری پیدا می‌کند. بدون حمایت‌های مالی کافی، باشگاه‌ها و مراکز ورزشی ممکن است نتوانند هزینه‌های مربوط به فضا، تجهیزات، مربیان و تبلیغات را تأمین کنند، که این امر به کاهش مشارکت زنان در ورزش می‌انجامد. علاوه بر این، منابع مالی محدود موجب می‌شود که زنان دسترسی کمتری به امکانات ورزشی رایگان یا با هزینه کم داشته باشند و از این رو، بسیاری از آن‌ها به دلیل هزینه‌های بالا قادر به شرکت در برنامه‌های ورزشی نمی‌شوند. برای مثال، تأمین هزینه‌های عضویت در باشگاه‌ها، خرید لباس و تجهیزات ورزشی و شرکت در مسابقات و رویدادهای ورزشی می‌تواند برای بسیاری از زنان، به ویژه در خانواده‌های کم‌درآمد، سنگین باشد. در نتیجه، برای گسترش ورزش همگانی در میان زنان، نیاز به سیاست‌گذاری‌های حمایتی و تأمین بودجه از طریق منابع دولتی، بخش خصوصی و سازمان‌های غیرانتفاعی وجود دارد. سرمایه‌گذاری در ورزش زنان نه تنها موجب افزایش سلامت عمومی و روحیه اجتماعی می‌شود، بلکه به ایجاد یک محیط ورزشی عادلانه و مشارکتی برای زنان کمک می‌کند. این یافته با نتایج تحقیق ریچ و همکاران (۲۰۱۹) همسو است (13).

کمبود نیروی انسانی یکی از موانع مهم در توسعه ورزش همگانی زنان به شمار می‌آید، زیرا نیاز به مربیان، تسهیل‌گران، و کارکنان اجرایی در برنامه‌های ورزشی بسیار ضروری است. نیروی انسانی متخصص می‌تواند با ایجاد برنامه‌های مناسب، فراهم‌سازی محیط‌های آموزشی و نظارت بر عملکرد ورزشی، به بهبود تجربه زنان در ورزش کمک کند. در صورت کمبود نیروی انسانی، زنان ممکن است به خدمات با کیفیت پایین‌تری دسترسی داشته باشند یا به دلیل نبود مربیان و افراد حامی، از مشارکت ورزشی دلسرد شوند. همچنین، حضور مربیان و کارکنان با تخصص‌های متناسب با نیازهای ویژه زنان، مانند مربیانی که با تفاوت‌های فیزیولوژیکی و نیازهای روحی زنان آشنا باشند، به بهبود مشارکت و پایداری آنان در ورزش کمک می‌کند. در بسیاری از مناطق، کمبود نیروی انسانی در بخش ورزش، به ویژه در جوامعی که به دلایل فرهنگی یا اجتماعی با محدودیت‌هایی روبه‌رو هستند، موجب می‌شود که دسترسی به ورزش برای زنان محدود شود. در این شرایط، ممکن است آموزش‌های لازم برای توانمندسازی زنان فراهم نشود و امکان برگزاری کلاس‌ها و فعالیت‌های ورزشی در سطح وسیع کاهش یابد. به همین دلیل، برای توسعه ورزش همگانی زنان، سرمایه‌گذاری در آموزش و تربیت

نیروی انسانی متخصص، از جمله مربیان، تسهیل‌گران و مشاوران ورزشی ضروری است تا با ارائه برنامه‌های حمایتی، زنان بیشتری را به سمت مشارکت در ورزش سوق دهد.

یافته‌های تحقیق نشان داد ایجاد پیش زمینه‌های رسمی توسعه مشارکت، ترویج فرهنگ مشارکت، طراحی نظام مشارکت مقوله‌های اصلی راهبردها در این مطالعه بودند. ایجاد پیش زمینه‌های رسمی برای مشارکت، مانند برندسازی ورزش همگانی و تدوین استراتژی‌های کلان، می‌تواند نقش بسزایی در توسعه ورزش همگانی زنان داشته باشد. برندسازی ورزش همگانی موجب می‌شود که ورزش به عنوان بخشی از سبک زندگی شناخته شود و مردم، به‌ویژه زنان، با انگیزه بیشتری به فعالیت‌های ورزشی بپردازند. با ایجاد هویت برند قوی و معرفی مزایای ورزش همگانی از طریق تبلیغات و رسانه‌ها، می‌توان نگرش مثبتی نسبت به ورزش ایجاد کرد و مشارکت زنان را در آن افزایش داد. این امر می‌تواند زنان را ترغیب کند که ورزش را به عنوان بخشی از روزمره خود بپذیرند و از مزایای جسمی و روانی آن بهره‌مند شوند.

از سوی دیگر، استراتژی‌های کلان در سطح ملی و محلی که با اهداف توسعه ورزش همگانی همسو هستند، می‌توانند راهبردهای عملی برای حمایت و ترویج ورزش همگانی برای زنان فراهم کنند. سیاست‌گذاری‌های حمایتی و تشویقی، مانند اختصاص بودجه به ورزش زنان، ایجاد زیرساخت‌های ورزشی در دسترس، و اجرای برنامه‌های آموزشی، می‌تواند به افزایش مشارکت زنان کمک کنند. همچنین، این استراتژی‌ها می‌تواند در جهت رفع موانع فرهنگی و اجتماعی که ممکن است مانع از مشارکت زنان شوند، گام بردارند و دسترسی عادلانه به امکانات ورزشی را فراهم کنند. به طور کلی، برندسازی ورزش همگانی و پیاده‌سازی استراتژی‌های کلان می‌تواند به تغییر نگرش عمومی نسبت به ورزش زنان، بهبود زیرساخت‌ها و افزایش دسترسی به امکانات کمک کند و در نهایت، به توسعه پایدار ورزش همگانی برای زنان منجر شود.

ترویج فرهنگ مشارکت از طریق اقناع و متقاعدسازی جمعی و آگاه‌سازی همگانی یکی از راهبردهای کلیدی برای توسعه ورزش همگانی زنان به شمار می‌رود، زیرا این امر می‌تواند به تغییر نگرش‌ها و باورهای اجتماعی نسبت به ورزش زنان کمک کند. آگاه‌سازی همگانی از طریق برنامه‌های تبلیغاتی، کمپین‌های رسانه‌ای و آموزش‌های عمومی، افراد را به اهمیت ورزش برای سلامت جسمی و روحی آگاه می‌سازد و آن‌ها را ترغیب می‌کند تا به‌طور فعال در فعالیت‌های ورزشی شرکت کنند (اندرو و همکاران، ۲۰۱۲). این رویکرد، به‌ویژه در جوامعی که باورهای سنتی یا کلیشه‌های منفی نسبت به ورزش زنان وجود دارد، می‌تواند به تغییر رفتارهای فردی و اجتماعی منجر شود و زمینه را برای مشارکت بیشتر زنان در ورزش هموار سازد. همچنین، اقناع و متقاعدسازی جمعی با استفاده از الگوها و شخصیت‌های الهام‌بخش، مانند ورزشکاران زن موفق، می‌تواند تأثیر بسزایی در تشویق زنان و دختران به فعالیت‌های ورزشی داشته باشد. این الگوها به جامعه نشان می‌دهند که زنان نیز می‌توانند به موفقیت‌های چشمگیر در ورزش دست یابند، که این امر به افزایش انگیزه و اعتماد به نفس در میان زنان کمک می‌کند. در واقع، با تأکید بر مزایای اجتماعی و بهداشتی ورزش از طریق برنامه‌های آگاهی‌بخش، می‌توان از مقاومت‌ها و موانع فرهنگی کاست و مشارکت عمومی در ورزش را افزایش داد. به طور کلی، ترویج فرهنگ

مشارکت و آگاهی بخشی جمعی، علاوه بر تغییر نگرش ها، به ایجاد فضایی دوستانه و حمایتی برای زنان منجر می شود که در آن می توانند بدون نگرانی از قضاوت های اجتماعی در فعالیت های ورزشی شرکت کنند. این اقدامات می تواند به تقویت ورزش همگانی زنان و توسعه پایدار این حوزه کمک کند (37).

طراحی نظام مشارکت برای توسعه ورزش همگانی زنان، از جمله تدوین نظام ورزشی، نظام حامیان مالی، و سامانه های مشارکت ورزشی، یکی از راهبردهای مؤثر برای جذب و نگهداری مشارکت کنندگان در این حوزه به شمار می رود. تدوین نظام ورزشی می تواند چارچوبی مشخص برای سازمان دهی و مدیریت فعالیت های ورزشی ارائه دهد و به این ترتیب، ضمن ایجاد انسجام و هماهنگی، از هدر رفتن منابع جلوگیری کند و مشارکت پایدار را تضمین نماید. این نظام می تواند استانداردهایی برای برنامه ریزی، نظارت و ارزیابی فعالیت های ورزشی تعیین کند تا نیازهای زنان بهتر برآورده شوند و امکان مشارکت آن ها به صورت گسترده تری فراهم گردد.

نظام حامیان مالی نیز نقشی اساسی در تأمین بودجه و منابع مالی برای برنامه های ورزشی زنان ایفا می کند. با جذب حامیان مالی از بخش های مختلف، از جمله بخش های خصوصی و عمومی، می توان منابع لازم برای توسعه زیرساخت ها، خرید تجهیزات، و ارائه برنامه های آموزشی را فراهم کرد. همچنین، داشتن نظامی برای حامیان مالی به شفافیت مالی و افزایش اعتماد عمومی کمک می کند و به این ترتیب، سازمان ها و شرکت ها تمایل بیشتری به سرمایه گذاری در این حوزه پیدا می کنند.

طراحی سامانه مشارکت ورزشی نیز به افزایش دسترسی به اطلاعات و تسهیل فرآیند مشارکت زنان در ورزش کمک می کند. این سامانه می تواند به صورت آنلاین و در دسترس عموم باشد و اطلاعات مربوط به فعالیت ها، کلاس ها، رویدادها، و برنامه های ورزشی را ارائه دهد. به کمک چنین سامانه ای، زنان می توانند به راحتی در برنامه های ورزشی ثبت نام کنند، از مزایای این برنامه ها بهره مند شوند، و ارتباط مؤثری با مربیان و مدیران ورزشی داشته باشند. در مجموع، ایجاد نظام مشارکت منسجم و کارآمد، زیرساختی پایدار برای توسعه ورزش همگانی زنان فراهم می کند و به ارتقای سطح سلامت و کیفیت زندگی آن ها کمک می نماید.

یافته های تحقیق نشان داد سرمایه اجتماعی، توسعه ورزش همگانی زنان، توسعه سلامت زنان مقوله های اصلی پیامدها در این مطالعه بودند.

توسعه ورزش همگانی زنان با ایجاد سرمایه اجتماعی، نقش مؤثری در بهبود پیوندهای اجتماعی و انسجام جامعه ایفا می کند. سرمایه اجتماعی شامل مجموعه ای از روابط اجتماعی، اعتماد، همکاری، و همبستگی میان افراد است که در محیط های ورزشی نیز قابل تقویت است. زمانی که زنان به صورت فعالانه در ورزش همگانی مشارکت می کنند، تعاملات و ارتباطات اجتماعی جدیدی ایجاد می شود که به افزایش اعتماد، همبستگی، و پشتیبانی متقابل میان افراد جامعه منجر می گردد. این نوع ارتباطات اجتماعی می تواند به زنان کمک کند تا از حمایت های اجتماعی بهره مند شوند و از این طریق اعتماد به نفس و انگیزه بیشتری برای ادامه فعالیت های ورزشی و حفظ سلامت خود به دست آورند (38).

همچنین، توسعه ورزش همگانی زنان از طریق تقویت تعاملات درون گروهی و برون گروهی می تواند به کاهش تبعیض ها و افزایش عدالت اجتماعی کمک کند. به طور کلی، ورزش می تواند به عنوان یک پل ارتباطی میان زنان از طبقات و فرهنگ های مختلف عمل کند و فضایی برای گفت و گو و تفاهم ایجاد نماید. این تعاملات و روابط موجب می شود که جامعه از انسجام و همبستگی بیشتری برخوردار شود و زنان از توانمندی های خود در عرصه های مختلف اجتماعی آگاه شوند (39).

در نهایت، ورزش همگانی زنان از طریق ایجاد سرمایه اجتماعی می تواند به توسعه جامعه ای پویا و حمایتی منجر شود که در آن اعتماد و مشارکت اجتماعی افزایش یافته و رفاه عمومی ارتقا یابد. این نوع سرمایه اجتماعی نه تنها به بهبود کیفیت زندگی زنان کمک می کند بلکه به تقویت بنیان های اجتماعی و اقتصادی جامعه نیز می انجامد (40).

توسعه ورزش همگانی زنان یکی از اصلی ترین عوامل ارتقای سلامت آنهاست و می تواند تأثیرات چشمگیری بر بهبود وضعیت جسمی، روانی و اجتماعی زنان داشته باشد. از نظر جسمی، ورزش به تقویت سیستم قلبی عروقی، افزایش استقامت عضلانی، بهبود تراکم استخوان و کنترل وزن کمک می کند. این اثرات برای زنان به ویژه در دوران های خاص زندگی مانند دوران بارداری و یائسگی بسیار حائز اهمیت است و می تواند از ابتلا به بیماری های مزمن مانند دیابت، بیماری های قلبی، و پوکی استخوان پیشگیری کند (41). علاوه بر تأثیرات جسمانی، ورزش بر سلامت روانی زنان نیز تأثیر مثبتی دارد. ورزش با کاهش استرس، بهبود خلق و خو، افزایش سطح انرژی و کاهش علائم افسردگی و اضطراب همراه است. همچنین، مشارکت در فعالیت های ورزشی می تواند حس رضایت، اعتماد به نفس و ارزشمندی زنان را تقویت کند و موجب بهبود کیفیت زندگی آنها شود. ورزش های گروهی نیز فرصت هایی را برای تعاملات اجتماعی و ایجاد روابط مثبت فراهم می کند که این امر به کاهش احساس انزوا و بهبود سلامت روانی زنان کمک می کند (25, 42, 43).

توسعه ورزش همگانی زنان در حوزه کاهش آسیب های اجتماعی نیز تأثیر قابل توجهی دارد. با فراهم شدن بسترهای ورزشی برای زنان و ترغیب آنها به مشارکت در فعالیت های ورزشی، می توان به کاهش مشکلاتی مانند اعتیاد، خشونت های خانگی، افسردگی، و انزوای اجتماعی کمک کرد. ورزش می تواند به عنوان یک روش جایگزین برای تخلیه استرس و انرژی های منفی عمل کند و از بروز رفتارهای آسیب زا جلوگیری کند. مشارکت در ورزش همچنین می تواند زنان را به شبکه های حمایتی جدیدی متصل کند که از نظر اجتماعی و روانی به آنها کمک می کنند تا کمتر در معرض خطرات و آسیب های اجتماعی قرار بگیرند (44).

ورزش علاوه بر بهبود سلامت روانی و جسمی، به ایجاد حس تعلق و افزایش عزت نفس در زنان کمک می کند. این عوامل می توانند به کاهش احتمال بروز رفتارهای پرخطر مانند سوء مصرف مواد مخدر، و تقویت مهارت های زندگی از جمله مدیریت خشم و ارتباطات سالم منجر شوند. همچنین، از طریق ورزش، زنان فرصتی برای ایجاد روابط مثبت و تعاملات اجتماعی معنادار پیدا می کنند که می تواند نقش بسزایی در کاهش حس انزوا و دوری از جامعه داشته باشد.

در نهایت، توسعه ورزش همگانی زنان موجب کاهش هزینه‌های بهداشتی جامعه می‌شود، زیرا سلامت عمومی زنان که بخش بزرگی از جامعه را تشکیل می‌دهند، به کاهش بیماری‌ها و هزینه‌های درمانی منجر می‌گردد. از این رو، توسعه ورزش همگانی به عنوان یک سرمایه‌گذاری در حوزه سلامت عمومی می‌تواند موجب افزایش بهره‌وری و رفاه کلی جامعه شود.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازین اخلاق

در انجام این پژوهش تمامی موازین و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

منابع

1. Asadzadeh A, Bagheri G, Alidoost Qahfarokhi I, Saberi A. Designing a strategic evaluation model for public sports programs of the Ministry of Sports and Youth until the horizon of 1411 with a phenomenological approach. Contemporary Research in Sports Management. 2019;9(18):107-21.
2. Shahbazi M, Shabani Moghadam K, Safari M. Public sports: Necessity, obstacles, and solutions. Quarterly Journal of Majlis and Strategy. 2013;20(76):69-97.
3. Howie EK, Guagliano JM, Milton K, Vella SA, Gomersall SR, Kolbe-Alexander TL, et al. Ten research priorities related to youth sport, physical activity, and health. Journal of Physical Activity and Health. 2020;17(9):920-9.
4. Andersen MH, Ottesen L, Thing LF. The social and psychological health outcomes of team sport participation in adults: An integrative review of research. Scandinavian Journal of Public Health. 2019;47(8):832-50.
5. Wakewich P, Parker BF. Mapping research on women and health in northwestern Ontario. National Network on Environments and Women's Health. 2002.
6. Ahmad SA, Shajie R, Mohammadi Raoof M. A comparative study of the status of public sports in Iran and selected countries. 2020.
7. Ahmed HM, Blaha MJ, Nasir K, Rivera JJ, Blumenthal RS. Effects of physical activity on cardiovascular disease. The American Journal of Cardiology. 2012;109(2):288-95.
8. Das D, Kumar P, Dixit A, Vivek. The Missing Gender: Examining the Barriers to Women's Participation in Sports in India. Business Perspectives and Research. 2023.
9. McTiernan A. Mechanisms linking physical activity with cancer. Nature Reviews Cancer. 2008;8(3):205-11.

10. Coll CV, Domingues MR, Gonçalves H, Bertoldi AD. Perceived barriers to leisure-time physical activity during pregnancy: A literature review of quantitative and qualitative evidence. *Journal of Science and Medicine in Sport*. 2017;20(1):17-25.
11. Guthold R, Stevens GA, Riley LM, Bull FC. Worldwide trends in insufficient physical activity from 2001 to 2016: A pooled analysis of 358 population-based surveys with 1.9 million participants. *Lancet Global Health*. 2018;6(10):e1077-e86.
12. Şahin A, Soylu D, Toktas E, Köse N. The Impact of Media Representation on Female Athlete Identity and Self-Perception. *International Journal of Sport Studies for Health*. 2024;7(3).
13. Rich K, Nicholson M, Randle E, Donaldson A, O'Halloran P, Staley K, et al. Participant-centered sport development: A case study using the leisure constraints of women in regional communities. *Leisure Sciences*. 2022;44(3):323-42.
14. Pawan SR. Navigating legal challenges for women in Indian sports. *International Journal of Sports, Exercise and Physical Education*. 2023. doi: 10.33545/26647281.2023.v5.i1a.57.
15. Gard M, Dionigi RA, Dionigi C. From a lucky few to the reluctant many: interrogating the politics of sport for all Sport and Physical Activity across the Lifespan: Critical Perspectives 2018. 67-89 p.
16. Hao Y, Qiu Z, Xu Q, He Q, Fang X, Wang C. Innovation strategy design of public sports service governance based on cloud computing. *Journal of Cloud Computing*. 2023;12(1):69.
17. Ferdowsi MH, Shahouli Koohshouri J. Strategies of key players in Iranian university sports regarding the COVID-19 pandemic using the McTorr method. 2020.
18. Asadi N. Analytical study of sports management in the country with a focus on women's sports: Doctoral dissertation, Faculty of Physical Education and Sports Sciences, Islamic Azad University, Tehran Central Branch; 2019.
19. Parsajoo A, Javadipour M, Zaraiyan H. Determining strategies for social participation in public sports in Iran. *Contemporary Research in Sports Management*. 2018;8(16):13-28.
20. Nazari R, Shahouli Koohshouri J, Askari AR. Identifying disruptors and drivers affecting the future of physical education sports in Iran. 2020.
21. Abedini S, Talebi S. Socio-cultural factors related to citizens' inclination towards public sports in Khalkhal. *Applied Sociology*. 2017;28(65):131-44.
22. Moradi M, Henari H, Ahmadi A. The role of four media types in the development of public sports culture. *Sports Management Journal*. 2011;3(26):9-109.
23. Vafae Moghadam A, Farzan F, Razavi MH, Afshari M. Analyzing the factors for the development of public sports based on grounded theory. *Sports Management Studies*. 2018;52:43-72.
24. Rostami Yingjeh P, Akbari T, Rostami Yingjeh M. Factors affecting the development of public sports among students. 2021.
25. Soler-Tonda M, Gonzalez R, Gasco J, Llopis J. Strategic management tools for sports management in a public administration body: A case study. *Sustainability and Sports Science Journal*. 2023;1(1):3-15.
26. Benn T, Jahromi MK, Koca C. International developments in policy and practice for equity: Girls and women in physical education, physical activity and sport In *Women and Sport in Latin America*: Routledge; 2016. 18-31 p.
27. Koller D. The new gender equity in elite women's sports In *Routledge Handbook of the Business of Women's Sport*: Routledge; 2019. 217-27 p.
28. Jamieson AR, Wijesundara HD. A review of adaptive equipment and technology for exercise and sports activities for people with disabilities. *Disability and Rehabilitation: Assistive Technology*. 2024;1-13.
29. James G, Clawson. Sources of Interpersonal Influence. *Social Science Research Network*. 2008.
30. Dharmendra G. Analysing the socioeconomic barriers to sports participation in urban areas. *International Journal of Sports, Exercise and Physical Education*. 2024. doi: 10.33545/26647281.2024.v6.i1b.79.
31. Ciomag RV, Pop C. Cultural and Sporting Characteristics of Countries Participating in Sports Competitions. *Marathon*. 2024;16(1):19-26.
32. Paudel S, Mishra GD, Veitch J, Mielke GI, Hesketh KD. Examination of Physical Activity, Organized Sport, and Sitting Time Among Women and Mothers From Culturally and Linguistically Diverse Backgrounds. *Journal of Physical Activity and Health*. 2023;21(3):229-37.
33. Richard V, Piumatti G, Pullen N, Lorthe E, Guessous I, Cantoreggi N, et al. Socioeconomic inequalities in sport participation: pattern per sport and time trends-a repeated cross-sectional study. *BMC Public Health*. 2023;23(1):785.
34. Pawan K, Singh N, Hussain. Mental health struggles among female athletes: Examining the unique challenges faced by women in sports. *International Journal of Sports, Exercise and Physical Education*. 2024. doi: 10.33545/26647281.2024.v6.i1a.74.
35. Martinez R, Bhalla J. Impact of professional women athletes' media representations on collegiate women athletes. *International Journal of Undergraduate Research and Creative Activities*. 2023;12(2):4.
36. Trussell DE, Kerwin S, Lyn A, Harris L. An Integrative Review and Critical Analysis of the State of Research on Gender and Women and Girls' Sport Participation (2000-2020). *Quest*. 2024;76(1):1-20.
37. Hoseini SE, Moghaddam KS, Salehipour M. Inhibiting factors analysis (social, personal) of female students participating in public sport along with provided solutions. 2014.

38. Brown KM, Hoyer R, Nicholson M. Generating trust? Sport and community participation. *Journal of Sociology*. 2014;50(4):437-57.
39. Lewandowski JD. Sport, trust, and social capital. *Comparative Sociology*. 2018;17(3-4):386-405.
40. Schulenkorf N, Thomson A, Schlenker K. Intercommunity sport events: Vehicles and catalysts for social capital in divided societies. *Event Management*. 2011;15(2):105-19.
41. Bull FC, Bauman AE. Physical inactivity: The "Cinderella" risk factor for noncommunicable disease prevention. *Journal of Health Communication*. 2011;16(2):13-26.
42. Doré I, O'Loughlin JL, Beauchamp G, Martineau M, Fournier L. Volume and social context of physical activity in association with mental health, anxiety and depression among youth. *Preventive Medicine*. 2016;91:344-50.
43. Eime R, Harvey J, Payne W. Dose-response of women's health-related quality of life (HRQoL) and life satisfaction to physical activity. *Journal of Physical Activity and Health*. 2014;11(2):330-8.
44. Purcell R, Rice S, Butterworth M, Clements M. Rates and correlates of mental health symptoms in currently competing elite athletes from the Australian National High-Performance Sports System. *Sports Medicine*. 2020.